

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 809/16
10.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, у извршењу одлуке Уставног суда број Уж-9133/2012 од 10.12.2015. године, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: А.А. из ..., ... број ..., Б.Б. из ..., ... број ..., В.В. из ..., ... Г.Г. из села ..., ..., Д.Д. из ..., ... број ..., Ђ.Ђ. из ..., ... број ..., Е.Е. из ..., ... број ..., Ж.Ж. из села ..., ..., З.З. из ..., ... број ..., И.И. из ..., ... број ..., Ј.Ј. из ..., ... број ..., К.К. из ..., ... број ..., Л.Л. Из ..., ... број ..., Љ.Љ. из ..., ... број ..., М.М. из ..., ..., Н.Н. из ..., ... број ..., Њ.Њ. из ..., ... број ..., О.О. из ..., ... број ..., П.П. из ..., ... број ..., Р.Р. из ..., из број ..., С.С. из ..., ... број ..., Т.Т. из ..., ... број ..., Ћ.Ћ. из села ..., ..., У.У. из ..., ... из ..., Ф.Ф. из ..., ... број ..., Х.Х. из ..., ... број ..., Ц.Ц. из села ..., ..., Ч.Ч. из ..., ... број ..., Џ.Џ. Из ..., из број ..., Ш.Ш. из села ..., ..., А.А.1 из села ..., ..., Б.Б.1 из ..., ... број ..., В.В.1 из села ..., ..., Г.Г.1 из ..., ... број ..., Д.Д.1 из ..., ... број ..., Ђ.Ђ.1 из села ..., ..., Е.Е.1 из ..., ... број ..., Ж.Ж.1 из ..., ... број ..., З.З.1 из ..., ... број ..., И.И.1 из ..., ... број ..., Ј.Ј.1 из села ..., ..., К.К.1 из села ..., ..., Л.Л.1 из села ..., ..., Љ.Љ.1 из ..., ... број ..., М.М.1 из села ..., ..., Н.Н.1 из ..., ... број ..., Њ.Њ.1 из села ..., ..., О.О.1 из села ..., ..., П.П.1 из ..., ... број ..., Р.Р.1 из ..., ..., С.С.1 из ..., ... број ..., Т.Т.1 из села ..., ..., Ћ.Ћ.1 из села ..., ..., У.У.1 из ..., ... број ..., Ф.Ф.1 из ..., ... број ..., Х.Х.1 из села ..., ..., Ц.Ц.1 из ..., ... број ..., Ч.Ч.1 из ..., ... број ..., Џ.Ц.1 из ..., ... број ..., Ш.Ш.1 из ..., ... број ..., А.А.2 из села ..., ..., Б.Б.2 из ..., ... број ..., В.В.2 из ..., ... број ..., Г.Г.2 из ..., ..., Д.Д.2 из села ..., ..., Ђ.Ђ.2 из ..., ... број ..., Е.Е.2 из ..., ... број ..., Ж.Ж.2 из ..., Улица ... број ..., З.З.2 из ..., ... број ..., И.И.2 из села ..., ..., Ј.Ј.2 из села ..., ... и К.К.2 из ..., ... број ..., које заступа Јасмина Михаиловић, адвокат из Ваљева, Карађорђева број 117-121, ради поништаја решења тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-66/2013-01 од 18.03.2013. године, у предмету исплате додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, у нејавној седници већа одржаној дана 10.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике

Србије број 120-01-66/2013-01 од 18.03.2013. године и предмет ВРАЋА туженом органу на поновно одлучивање.

II Обавезује се тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцима на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-66/2013-01 од 18.03.2013. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца, полицијских службеника Министарства унутрашњих послова, Сектора за заштиту и спасавање, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, 06/1 број 120-1-35/11-2 од 28.01.2013. године, којим је одбијен њихов захтев за исплату додатка на плату на име прековременог рада, рада на дане државног и верског празника, накнаде на име регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде за исхрану, за период од 02.10.2005. године до 02.10.2008. године.

Тужиоци су дана 16.04.2013. године поднели тужбу Управном суду, ради поништаја оспореног решења, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводе да Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених у Министарству, већ да члан 32. прописује да се на раднике МУП-а примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи да се на запослене у МУП-у примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама. Истичу да је Директивом Европске Уније о радном времену број 2003/88 ЕЗЗ од 04.11.2003. године прописано да је максималан број радних сати у недељи 48 сати, укључујући и прековремене сате, а што је прихваћено и у нашем законодавству (члан 53. Закона о раду). Даље се позивају на одредбе члана 2., 4. и 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама и на одредбу члана 23. Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима. Указују да раде прековремено и преко 8 сати недељно, чиме им се грубо крше уставна права на ограничено радно време, а да им при том ништа није плаћено. Сматрају да тужени није ни утврђивао чињенично стање, није исказао колико тужиоци имају прековремених сати рада, рада на дан празника, рада ноћу, да ли су донета решења о прерасподели и колики је укупан фонд радних сати тужилаца, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. Додају да је тужени погрешно применио материјално право из разлога што сматра да су тужиоци остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу и указују да увећана средства која Министарство добија за плате радника ОСЛ и ОД се не распоређују за ове категорије како је то законом прописано, већ се деле на све запослене, без обзира на време радног ангажовања. Даље наводе, да тужени није утврдио на основу којих чланова Правилника о платама запослених у МУП-у су одређени коефицијенти за раднике који немају статус ОСЛ и ОД лица, да би могао да тврди да су тужиоци остварили право на увећање коефицијента од 30-50% у односу на остале државне службенике. Указују да су Окружни суд у Ваљево и Окружни суд у Чачку у више дестина предмета који су се водили

пред тим судовима по истом основу, заузели став да припадницима МУП-а припадају додаци за прековремени рад, рад на дан празника и ноћни рад за време важења Закона о унутрашњим пословима, а да је исти став заузео и Уставни суд у одлукама Уж-2822/10 од 22.12.2010. године, Уж-9147/12 од 07.03.2013. године, Уж.2470/10 од 31.01.2013. године. Предложили су да суд сам реши ову управну ствар тако што ће тужбу уважити, поништити оспорено решење и тужени обавезе да тужиоцима исплати додатке на плату за период од 29.09.2006.-29.09.2009.године, у износима утврђеним вештачењем у року од 8 дана од дана пријема пресуде као и да обавезе тужени орган да тужиоцима плати на име трошкова поступка износ од по 30.000,00 динара на име састава тужбе, поднесака увећаних за сваког заступаног тужиоца, што укупно износи 1.080,000,00 динара као и таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

Тужени орган је доставио суду одговор на тужбу, у ком је навео да остаје при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Пресудом Управног суда II-1 У.5940/13 од 29.07.2015. године одбијена је тужба тужилаца поднета ради поништаја оспореног решења и одбијен захтев за накнаду трошкова управног спора.

Тужиоци су против наведене пресуде Управног суда поднели уставне жалбе Уставном суду. Уставни суд је одлуком број Уж-9133/2012 од 10.12.2015. године тачком 1. диспозитива усвојио уставну жалбу А.А. и утврдио да су пресудом Управног суда У. 5940/13 од 29.07.2014. године, подносиоцу уставне жалбе повређена права на правично суђење и на правичну накнаду за рад, зајемчену одредбама члана 32. став 1. и члана 60.став 4. Устава Републике Србије. Тачком 2. диспозитива одлуке Уставног суда поништава се пресуда Управног суда, У. 5940/13 од 29.07.2014. године и одређује да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 120-01-66/2013-01 од 18.03.2013. године. Тачком 3. диспозитива одлуке Уставног суда, одређено је да одлука из тачке 2. има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу против пресуде Управног суда У. 5940/13 од 29.07.2014. године, а налазе се у истој правној ситуацији као подносилац уставне жалбе А.А., сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду. Тачком 4. диспозитива одлуке Уставног суда, усваја се уставна жалба А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З., И.И., Ј.Ј., К.К., Л.Л., Љ.Љ., М.М., Н.Н., Њ.Њ., О.О., П.П., Р.Р., С.С., Т.Т., Ћ.Ћ., У.У., Ф.Ф., Х.Х., Ц.Ц., Ч.Ч., Џ.Џ., Ш.Ш., А.А.1, В.В.1, Б.Б.1, Г.Г.1, Д.Д.1, Ђ.Ђ.1, Е.Е.1, Ж.Ж.1, З.З.1, И.И.1, Ј.Ј.1, К.К.1, Л.Л.1, Љ.Љ.1, М.М.1, Н.Н.1, Њ.Њ.1, П.П.1, С.С.1, Т.Т.1, Ћ.Ћ.1, У.У.1, Ф.Ф.1, Х.Х.1, Ц.Ц.1, Ч.Ч.1, Џ.Џ.1, Ш.Ш.1, А.А.2, Б.Б.2, В.В.2, Г.Г.2, Д.Д.2, Ђ.Ђ.2, Е.Е.2, Ж.Ж.2, З.З.2, И.И.2, Ј.Ј.2 и К.К.2. Тачком 5. диспозитива одлуке Уставног суда утврђује се право подносиоцима уставне жалбе на накнаду нематеријалне штете сваком у износу од по 400 евра, у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и одређено да се накнада исплаћује на терет буџетских средстава-раздео Министарства правде.

У образложењу своје одлуке од 10.12.2015. године, Уставни суд је оценио да се образложење оспорене пресуде темељи на уставноправно неприхватљивом тумачењу прописа који су од значаја за решавање ове правне ствари, с обзиром на то да је Управни суд,

прихватајући оцену органа који су водили управни поступак, период за који подносиоци потражују исплату предметних додатака на плату посматрао интегрално, не разликујући адекватно период важења Закона о унутрашњим пословима од периода важења Закона о полицији. Даље је навео да је у управном поступку који је претходио управном спору утврђена разлика коефицијента и плате подносилаца у односу на коефицијент и плату упоредног радника, који нема предметних нередовности у раду, за целокупан период и да је прављење дистинкције између ова два периода било неопходно, управо због описане различитости правних режима у оквиру којих је плата полицијских службеника била обрачунавана и исплаћивана.

Након што му је достављена наведена одлука Уставног суда, тужени орган је доставио суду списе предмета.

Управни суд је након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу, списка предмета ове управне ствари и одлуке Уставног суда број Уж-9133/2012 од 10.12.2015. године, оценио да је тужба основана. Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужилаца да им се исплати додатак на плату за прековремени рад, рад на дан државних и верских празника и рад ноћу, за период од 02.10.2005. године до дана подношења захтева, дана 02.10.2008. године, у поновном поступку поднети захтев одбио као неоснован, јер је нашао да су већ остварили право на увећање зараде по основу посебних услова рада, што подразумева и прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, вредновањем приликом утврђивања коефицијента, те да би усвајањем захтева у овој управној ствари тужиоци наплатили предметна потраживања два пута, једном кроз увећање плате по основу члана 47. став 1. и 2. Закона о унутрашњим пословима, односно члана 147. Закона о полицији, која су већ остварили а други пут кроз управни поступак, односно управни спор у овој правној ствари, доношењем одлуке којом би њихов захтев био усвојен. Првостепени орган притом налази да тужиоцима тражено право не припада из разлога што им је плата већ увећана 30% сагласно одредби члана 47. став 1. и 2. Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС", бр. 44/91...106/03) који се примењивао до 29.11.2015. године којима је прописано да се због посебних услова рада, тежине, природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других министарстава. Поред наведеног, а према образложењу првостепеног решења, ступањем на снагу Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05) дана 29.11.2005. године према одредби члана 147. наведеног закона запослени у Министарству унутрашњих послова, због посебних услова рада, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, прековременог рада и других видова нередовности у раду остварују право на коефицијенте за обрачун плате који су за 30 – 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, тако да се у смислу цитиране законске одредбе наведеним радницима посебност обављања послова вреднује увећањем коефицијента, да су ове норме *lex specialis* тако да се на запослене у Министарству унутрашњих послова не примењују одредбе општих радно правних прописа о увећаној заради. Даље, према образложењу првостепеног решења, Правилником о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 021-992/96-1 од 05.04.1996. године – 01 стр.пов.бр. 185/05 од 14.01.2005. године који је важио до ступања на снагу Закона о полицији и на основу тог закона донетог

Правилника о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 01 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и Ст 01 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године, било је утврђено да запослени у Министарству унутрашњих послова има право на коефицијент који се одређује према платној групи или платном разреду у који се радно место разврстава (члан 2.) и право на увећање тог коефицијента за 30% (члан 3.) и право на коефицијент по основу звања, и чина који запослени има (члан 5.). Даље је наведено да је решењима начелника управе о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плате тужиоцима утврђен коефицијент у складу са чланом 2., 3. и 5. наведеног правилника, те да су, по мишљењу првостепеног органа, тужиоци у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу већ остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу што се види упоређивањем појединачних решења и утврђивањем коефицијената тужилаца са запосленима који имају исти степен стручне спреме, али немају прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу. При томе првостепени орган за упоредног радника за сваког од тужилаца појединачно узима запосленог радника Л.Л.2, запослену у Сектору за ванредне ситуације и распоређену на радном месту административно-технички послови, са истом стручном спремом као и подносиоци захтева, а без нередовности у раду, односно без увећања коефицијента по основу рада ноћу, прековременог рада и рада на дан државног и верског празника.

Одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, Жалбена комисија Владе Републике Србије је, прихватајући наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, оцењујући да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења детаљно образложио висину коефицијента тужилаца по правилнику, упоређујући их са коефицијентом плате запосленог који има исти степен стручне спреме, ради на пословима радног места који нема додатка на плату за прековремени рад, рад на дане државног и верског празника и рад ноћу из чега тужени орган закључује да су тужиоци за период за који потражују исплату додатка на плату већ остварили право на увећање коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу у складу са прописима на које се првостепени орган позвао. Тужени орган је такође указао да се у списима предмета налазе и појединачна решења из којих би се могло утврдити да су тужиоци остварили право на коефицијенте који су 30-50% номинално већи од коефицијената за друге полицијске службенике са којима је вршено упоређивање, због чега је жалба тужилаца одбијена.

По оцени Управног суда, образложење решења туженог органа се не може прихватити као ваљано. Ово због тога што се захтев тужилаца односи на период од 02.10.2005. године до 02.10.2008. године, у ком периоду је до 29.11.2005. године био на снази Закон о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС", бр. 44/91, 79/91 и 54/96), а након тога Закон о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05), те да је све до 01.01.2007. године био на снази Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 34/01 и 62/06) као и Правилник о правима радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 021-992/96 од 05.04.1996. године... 01 стр.повр.бр. 185/05 од 14.05.2001. године, који је важио до ступања на снагу Закона о полицији, а на основу тог закона је донет Правилник о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године који у утуженом периоду различито регулишу питање исплате увећане

зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника који су нерадни. Уставни суд је у својим одлукама заузео став да полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године имају право на увећану плату због такозване “нередовности” (државни и верски празник, рад ноћу, сменски рад и прековремени рад), у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Општег колективног уговора и члана 108. вежећег Закона о раду као и да наведена лица у периоду од 26.06.2006. године до примене измењеног Закона о полицији (2011. године) намају право на увећање плате по основу нередовности ако је њихова плата увећана од 30 до 50% у односу на друге државне службенике. Из утврђеног чињеничног стања и садржине списима приложених појединачних решења о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата тужилаца, не може се закључити да ли је тужиоцима утврђен коефицијент у складу са одредбама цитираног Правилника о платама, нити да су тужиоци за утужени период остварили право на увећање основног коефицијента и то за не мање од 30% како тужени орган погрешно закључује. Првостепени орган утврђује проценат повећања плате тужилаца упоређивањем са платом запосленог на административно-техничким пословима, са истом стручном спремом као и подносиоци захтева, а без нередовности у раду, противно садржини члана 147. Закона о полицији према којој упоредни радник по правилу треба да буде полицајац који нема статус овлашћеног службеног лица, а има исту стручну спрему, или у случају да је свим полицајцима признат статус овлашћеног службеног лица када се упоређивање може извршити са другим државним службеником истог степена стручне спреме.

Дакле, по оцени Управног суда, противно одредби члана 235., у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/2010), тужени орган није дао јасне разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити наведену повреду правила поступка и донети ново, на закону засновано решење, имајући у виду да у смислу цитираних прописа полицајцима и овлашћеним службеним лицима припада право на увећану зараду до 20.06.2006. године, без обзира да ли су добили увећање од 30% а после тог периода имају право ако нису добили увећање основне плате што је потребно на несумњив начин утврдити за сваког тужиоца појединачно.

Одредбама члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Полазећи од изнетих норми а имајући у виду захтев тужиоца да се у овој ствари одржи усмена расправа, Суд је нашао да усмена расправа није обавезна, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења Суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе, налазећи да би се

одржавањем усмене расправе одуговлачио судски поступак и да би то изискавало трошкове тужиоца, а имајући у виду да је одредбом члана 10. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), који се сходно примењује према одредби члана 74. Закона о управним споровима, између осталог, прописано, да је суд дужан да поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова, то Суд са наведених разлога није прихватио захтев тужиоца за одржавање јавне расправе.

Суд није прихватио захтев тужилаца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које мора отклонити тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, те није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што је тужени орган везан премедбама суда у погледу поступка, у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

Одлука о трошковима поступка у ставу II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба члана 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), а које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцима признати трошкови награде адвокату за састав тужбе у износу од 16500,00 динара, а које је Суд досудио на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12) и трошкови на име судске таксе за подношење тужбе у износу од 390,00 динара и одлуку суда у износу од 980,00 динара, применом тарифног броја 28. став 1. и тарифног броја 29. став 1. тачка 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...31/09), а у укупном износу од 17.870,00 динара, док је у преосталом делу захтев одбио као прекомеран.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.03.2016. године, II-1 У. 809/16

Записничар
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДК/РР